

Các nhà sư hóa

NGUYỄN SỸ TÍN

LTS - Có nhiều Phật tử trong giới AHCC. Tôi xin tường thuật một hiện tượng đặc biệt về các nhà sư hóa trong Phật Giáo Việt Nam.

Đó là các vị chân tu, đắc đạo, khi viền tịch, để lại nhục thân nguyên vẹn, không thối nát nhờ trì tụng Kinh Kim Cương với những câu:

Vân hà đắc trường tho
Kim Cương bất hoại thân
Phục dĩ hà nhân duyên
Đắc đại kiên cố lực

Dưới đây là lịch sử các vị sư hóa trong Phật Giáo Việt Nam.

1. THIỀN SƯ CHUYẾT CÔNG Ở CHÙA PHẬT TÍCH - THẾ KỶ 11

Chùa Phật Tích còn gọi là Chùa Vạn Phúc ở sườn núi Lạn Kha, xã Phật Tích, huyện Tiên Du, tỉnh Hà Bắc. Đây cũng là vùng có Chùa Lim với hát Quan Họ nổi tiếng. Chùa Phật Tích được xây từ năm 1037, theo kiểu bên trong chữ Công, bên ngoài chữ Quốc, quy mô rộng lớn.

Thiền sư Chuyết Công (tục danh Lý Thiên Tô) là người Trung Hoa, đến Việt Nam tu năm 1039, đem theo nhiều Kinh Phật và khai tràng thuyết pháp cho hàng vạn đệ tử. Sau thiền sư đắc đạo ngồi kiết già ở gian giữa chùa và hóa. Nhục thân ngài không bị thối nát, được sơn son thiếp vàng để thờ trong chùa.

Khi quân đội Pháp đánh chiếm Bắc Việt năm 1947, có một lính Lê Dương (légionnaire) lấy dao nhíp khoét một lỗ ở đầu tượng thì thấy xương sọ trắng toát và không phải là gỗ.

Xin thêm là trên đỉnh núi Lam Kha, có tảng đá phẳng rộng, gọi là bàn cờ tiên. Tương truyền là nơi tiêu phu Vương Chất tình cờ đứng xem các tiên ông đánh cờ đến khi cái rìu mục nát (lạm kha) mà vẫn chưa xong ván cờ, chứng tỏ ngày tháng nơi tiên giới dài hơn ở trần thế nhiều.

2. THIỀN SƯ ĐẠO CHÂU VÀ THIỀN SƯ ĐẠO TÂM Ở CHÙA ĐẬU THẾ KỶ 17.

Ngày xưa chùa còn mở hội xem hoa vào mùng 4 tháng Giêng Âm Lịch (4 Tết) và có sự tích Từ Thức đã cởi áo chuộc lỗi cho cô gái đánh gãy cành hoa mẫu đơn của Chùa. Sau này, Từ Thức chán việc đời, từ quan đi ngao du sơn thủy. Khi đến động núi ở cửa biển Thần Phù (Thanh Hóa) gặp tiên nữ thì đúng là cô gái đánh gãy cành hoa ngày trước.

Chùa Đậu có tên chữ là Thành Đạo Tự, ở thôn Gia Phúc, xã Nguyễn Trãi, huyện Thường Tín, tỉnh Hà Tây, được xây vào thế kỷ thứ ba (đời Sĩ Nhiếp) cùng với chùa Đậu ở Hà Bắc. Chùa cũng được xây theo kiểu “Nội Công, Ngoại Quốc” và được tái thiết vào đời Lê Thánh Tông (1636).

Vào giữa thế kỷ thứ 17, thiền sư Đạo Châu (tục sanh Vũ Khắc Minh) tu ở chùa Đậu và được gọi là ông Sư Rau vì cả đời ngài chỉ ăn rau.

Trước ngày mất không lâu, thiền sư vào trong am thờ ngồi gõ mõ tụng kinh. Trong am để một chum nước để uống và một chum dầu để thắp. Thiền sư dặn các tín đồ: “Sau 100 ngày, mở cửa am ra. Không thấy mùi hôi tanh thì bả (đáp) sơn vào ta để giữ lại. Nếu mở cửa ra mà có giòi bọ và mùi hôi thì lấp cả am đi”.

Sau 100 ngày, các tín đồ mở cửa am ra thấy thiền sư vẫn ngồi nguyên vẹn, xếp bằng tròn như tư thế nhập thiền, mình gập hẵn, đầu hơi cúi về phía trước, hai tay để trước bụng, tay phải ở phía ngoài, tay trái ở phía trong. Toàn bộ pho tượng nặng 7 kg và cao 0m57.

Gần đây các nhà khảo cứu đã chụp X quang tượng thiền sư Đạo Châu (Vũ Khắc Minh) thì thấy tất cả các xương, đặc biệt là 8 xương cổ tay và 7 xương cổ chân khớp với nhau rất đúng vị trí của cơ thể học. Mặt khác toàn bộ sọ còn nguyên vẹn, phần xương và lá mía không bị đục vỡ để lấy óc ra như các xác ướp của người Ai Cập.

Tiếp theo thiền sư Đạo Châu, có thiền sư Đạo Tâm (tục danh Vũ Khắc Trường) là cháu thiền sư Đạo Châu, cũng trụ trì ở chùa Đậu và hóa ở đây. Nhục thân của thiền sư Đạo Tâm được sơn để thờ. Qua các vết nứt ở đầu gối bên trái, người ta trông thấy đầu xương đùi và đầu xương chày.

Chùa Đậu là di tích lịch sử văn hóa thu hút nhiều du khách đến chiêm ngưỡng hai nhục thân của các thiền sư Đạo Châu và Đạo Tâm.

3. ĐẠI ĐỨC THÍCH GIÁC CHÂN Ở CHÙA GIÁC HOÀNG THẾ KỶ 20.

Chùa Giác Hoàng ở đường 16, thủ đô Washington DC, được người tị nạn Việt Nam xây cất từ năm 1975. Chùa được mở rộng thêm để Phật tử có đủ chỗ lê Phật. Đại đức Thích Giác Chân (tục danh Trần Ngọc Toàn) xuất gia từ năm 11 tuổi, di tản qua Mỹ và trụ trì ở chùa Giác Hoàng nhiều năm qua. Đại đức ăn trường chay, dốc tâm thi hành đạo pháp. Năm nay đại đức được 39 tuổi.

Vào tháng 9, 1995, tự nhiên Đại Đức Giác Chân mất tích. Hòa thượng trụ trì T.Đ. có trình cảnh sát và nhờ Phật tử đi kiếm Đại Đức nhưng không thấy đâu cả.

Chín tháng sau, vào tháng 5, 1996, Phật tử thấy có mùi hôi từ nhà kho cạnh phòng ăn. Ai cũng nghĩ có con chuột chết trong kho. Nhưng khi mở cửa khó thì thấy nhục thân Đại Đức Giác Chân nằm dài trên tấm nylon, màu xám đậm, khôdet, còn nguyên vẹn, không có giòi bọ. Ai cũng ngạc nhiên và tự hỏi tại sao tấm thân tú đai sau chín tháng lìa trần không bị thối nát? Lý do là Đại Đức Giác Chân đã trì tụng kinh Kim Cương và đắc đạo đế:

Lưu danh tại trần (*)

THÍCH Ca thành đạo vẫn còn tên.

GIÁC ngộ đường tu chí vững bền.

CHÂN lý diệu thâm lưu hậu thế

Thần hành thanh tịnh ngự tòa sen.

Tòa sen chín phẩm liên hoa.

Quán âm tròng cẩy làm quà người tu.

NGỌC TOÀN tại thế hiền tú

Bao năm hành đạo an cư Giác Hoàng

Nguyễn đời hạnh đức cứu mang

Công danh địa vị không quàng vào thân.

Ngày ngày tung niệm góp phần

Độ tha tha độ cõi trần làm gương.

Khắp nơi Phật tử quý thương

Dâng tiền lễ vật cúng đường tri ân.

Khuốc từ không nhận nghĩa nhân

Tự tu tự độ thanh bần khảo thi

Quy không luôn khắc luôn ghi.

Con đường đức Phật đã đi đắc thành

Bây giờ tháng tốt ngày lành

Tham thiền nhập định "lưu tranh tại trần".

Ghi chú:

(*) "Lưu danh tại trần" bài thơ của Phật tử Nguyễn Đức Hạnh làm để tưởng niệm giác linh cố Đại Đức Thích Giác Chân.

Trần Ngọc Hoàn là thế danh của Đại Đức Giác Chân.

Chuyện Bên Mỹ

□ Có hai chàng Hoa Kỳ sống chung với bà mẹ già và một con mèo (mèo là giống vật bốn chân kêu meo meo, biết leo cây, leo nóc nhà, vân vân... chứ không phải mèo của các ái hữu đâu).

Người anh rất thương con mèo này và một hôm được lệnh đi công tác xa, chàng liền thảo ra hai trang đánh máy (Word Perfect window version đăng hoàng) cẩn thận người em làm đúng như cẩm nang nói trên trong thời gian anh đi công tác xa. Người em nói anh cứ yên tâm ở nhà đã có tay em. Đêm đó, ngay từ khách sạn người anh vừa điện thoại về và hỏi ngay tin tức *mèo* và người em đáp rằng anh vừa đi thì nhà bị cháy con mèo bị chết cháy ra tro rồi.

Người anh sững sờ tối mấy phút (hơi tốn tiền long distance) nói với em là tin đột ngột quá và em đã làm cho anh bàng hoàng và như vậy là không nên. Phải cho anh biết là anh vừa bước chân lên phi cơ thì nhà bốc cháy. Anh hỏi gần thì nói là mèo bị nóng (*elle est chaude?*) nên leo lên nóc nhà không chị xuống. Anh hỏi thêm thì nói là lính cứu hỏa tới thì mèo nhảy xuống bị gãy chân nên đã được đưa vào vétérinaire. Hôm sau anh điện thoại thì em nói là mèo không qua khỏi và đã passed away. Như vậy anh bớt bị xúc động anh I can take it. Người em trả lời vâng. Người anh hỏi thế mà vẫn được bình thường chứ thì người em trả lời *má leo lên nóc nhà*.

□ Trên chuyến xe lửa, trong toa chỉ có một cặp vợ chồng trẻ với một đứa con trai bốn tuổi. Kỷ niệm cũ nào quên được, chồng nói với vợ cách đây đã hơn bốn năm rồi em nhớ không mình đi cùng xe lửa này khi đó thì anh ngồi đây, nàng trả lời ngay còn em thì ngồi kia. Đứa bé hỏi thế con ngồi đâu? Khi đó tàu đi qua hầm (a long dark tunnel), khi tàu vừa ra khỏi hầm thì người bố trả lời con rằng trước khi xe lửa vào trong hầm thì con ngồi bên bố, xe lửa qua khỏi hầm thì con ngồi bên mẹ.

□ Hai chàng Việt Nam đi chợ mua một con vịt về đánh tiết canh. Trên đường về côn sorm nên rủ nhau vào rạp ciné trước là hướng cái không khí climatisée, hai là giết thì giờ đợi chiếu tối hãy về thì đánh tiết canh và nhậu mới ngon và thoải mái.

(xem tiếp trang 178)